

РОЗДІЛ 1

НЕБО

Наша історія починається в небі, де сяяло яскраве сонце, пливли пухнасті хмарки й летіла велика зграя гусей.

Перезимувавши в південних краях, птахи поверталися додому, на північ. Вони летіли чітким клином, мов одна жива стріла. Попереду — стрункий молодий гусак. Він уважно вдивлявся вперед, пильнуючи бурі й повітряні кораблі, але небо цього дня було ясне та спокійне.

Під крильми гусей пропливали міста, дороги, луки та річки.

Десь далеко попереду, там, де земля торкалася неба, поступово вимальовувалась темно-синя лінія океану. Вона ставала дедалі ближчою, дедалі чіткішою,

доки зрештою зграя не досягла узбережжя й не полетіла над піщаним берегом, а тоді — над безкраїми водами.

На обрії вигулькнув острів. За ним — другий. І ще один, і ще.

Гуси кілька днів перелітали з острова на острів, ласували травою з піщаних дюн і давали відпочити крилам. А тоді здійнялися в небо, щоб подолати останній відрізок шляху.

Унизу хвилі вперто розрізали вантажні судна. Ця частина океану була напрочуд жвавою: величезні кораблі поважно прокладали шлях кожен до свого порту. Гуси летіли високо над ними, і незабаром довкола залишилася лише вода — безкрая, розлита в усі боки аж до самого горизонту.

Минуло чимало годин, доки птахи побачили знайомі скелясті обриси рідного острова й пришвидшилися. Уже виднілися гори, ліси й біла стрічка водоспаду. Ось вони вже проминули узбережжя. А тепер — покружляли над бобровим ставком, плавно знизились і шубовснули у нього.

Гуси спокійно гойдалися на воді, вичищаючи пір'ячко. Тоді запрацювали лапами й попливли до берега, вкритого дрібною галькою.

Поки решта облаштовувалася на знайомому ставку, ватажок зграї подався до лісу. Він ішов повз старі як світ дерева, минав слизьке моховите каміння

й густі ожинові зарості, аж поки не зупинився на маленькій галявині.

Гусак гелготнув на все горло й насторожено за-вмер, чекаючи відповіді. Тиша. А тоді ліс заворушився. Затріпотіли папороті, земля здулася горбом, грудки ґрунту посипалися вбік — і перед гусаком з-під землі виринув робот.

Любий читачу, якби ми з тобою побачили таке на власні очі, то, мабуть, перелякалися б не на жарт. І це цілком зрозуміло: не щодня побачиш, як з-під землі вискакують роботи. Але гусак не злякався — він зрадів. Бо той робот — це його мама. Гусак радісно замахав крилами й приземлився роботу на плече. І тоді вони заговорили одне з одним мовою тварин, а не комп'ютерним кодом.

— Я так за тобою скучив, мамо! — сказав гусак Яснодзьобик.

— Як добре, що ти повернувся! — вигукнула роботка Роз.

РОЗДІЛ 2

ПОВЕРНЕННЯ

Роз і Яснодзьобик, як і належить мамі з сином, кинулися ділитися всім, що встигло статися за зиму. Та раптом їхню розмову перервало цокотіння кігтиків десь угорі, у кронах дерев. Донизу долинув тоненький голосок:

— Яснодзьобик! Він повернувся!

І вивірка, мов стріла, вискочила на самісінький край гілки.

— Привіт, Язиката Хвесько! — озвався Яснодзьобик до білочки. — Як ти?

Білочка так довго бігла, що захекалася, тож не одразу спромоглася відповісти, лише підняла лапку, ніби кажучи «постривай хвильку». А відсапавшись, Язиката Хвеська затріскотіла, мов гороху насипала:

— Яснодзьобику, я така рада, що ти вдома! Я завжди хвилююся, коли тебе немає, хоча це, мабуть, безглуздо, бо ж ти в нас розумний і витривалий, а я — теж розумна й витривала, тож, сподіваюся, ти за мене не хвилюєшся... ой, почекай... точно, ти ж питаєш, як у мене справи! Так-от, маю неймовірну новину: я стала мамою! Уявляєш? У мене троє вивірчат, і я вже не можу дочекатися, щоб тебе з ними познайомити...

Язиката Хвеська не замовкала. Ані на мить. Зовсім. Її цвірінкання швидко привернуло увагу лісових мешканців. Із кущів крадькома виглянула лисиця Шпигунка. Зі ставка показалися пан Бобер і пані Бобріха. Сова Шугайка змахнула крилами й сіла на колоду. З кожною хвилиною з лісу виходило дедалі більше тварин — усміхнених, радісних, охочих знову побачити давнього друга Яснодзьобика.

Аж раптом здалеку долинув пронизливий голос. Хтось вигукував одне й те саме знову й знову, але ніхто з тварин не міг розібрати слів. Роз і звірі кинулися до краю лісу — саме в ту мить у небі з'явився мартин Топотун. Він щосили кричав і несамовито махав крилами, наближаючись до них. Мартини рідко залітали так далеко вглиб суходолу. Щось було не так. І коли Топотун підлетів ближче, його слова стали зрозумілими:

— Рятуйте! Лихо! Допоможіть!

РОЗДІЛ 3

ТЮЛЕНЬ

Топотун пронісся над головами тварин, волаючи:

— Рятуйте! За мною, Роз!

А тоді різко розвернувся й полетів у той бік, звідки з'явився.

Роз кинулася бігти, Яснодзьобик злетів у повітря, і разом вони рушили за картином на північ, через увесь острів, аж до скелястого берега.

На каменях уже зібралися морські птахи, видри й краби, а в самому центрі лежав тюлень. З носа текла кров. Запухлі очі були заплющені. Роз стала навколішки й почала оглядати його рани.

Тюлень ледь чутно вимовив:

— Насувається отруйна хвиля!

— Нічого не розумію, — сказала Роз.

— Я полював на півночі з родиною та друзями, — сказав тюлень. — Ми помітили, що у воді щось мерехтить і підпливли ближче: стало цікаво. А тоді відчули отруту. Та мерехтлива вода палила нам роти, носи й очі. Я осліп, кликав інших, але ніхто не озвався. Отруйна хвиля накочувала знов і знов, біль був нестерпний. Тоді я розвернувся й почав щосили гребти назад, у чисту воду. Кілька днів я плив і плив, аж поки не дістався сюди.

— А що таке ця отруйна хвиля? — запитала Роз. — Звідки вона взялася?

Але тюлень не зміг відповісти, бо раптом натужно закашляв. Звірі перезирнулися з тривогою, а він усе бухикав і бухикав. Усі хотіли допомогти, але не знали як.

Коли кашель нарешті вщух, у тюленя геть не було сил продовжувати розмову.

— Будь ласка... — прошепотів він наостанок. — Я хочу ще раз почути, як шумить океан.

